

L'alegria del ministeri

És el Senyor qui ens crida a servir als nostres germans en el ministeri sacerdotal. Una crida-vocació per fer present en les nostres comunitats cristianes a Crist Cap i Pastor del seu poble. Sant Joan Pau II escrivia als sacerdots: “Amb esperit agraït i ple d'admiració ens adrecem a vosaltres, que sou els nostres primers Cooperadors en el servei apostòlic... Vosaltres sosteniu el pes del ministeri sacerdotal i teniu el contacte quotidià amb els fidels. Vosaltres sou els ministres de l'Eucaristia, els dispensadors de la misericòrdia divina en el Sagrament de la Penitència, els consoladors de les ànimes, els guies de tots els fidels en les tempestuoses dificultats de la vida. Us saludem de tot cor, us expressem el nostre agraïment i us exhortem a perseverar en aquest camí amb esperit alegre i generós. No cediú al descoratjament. L'obra no és nostra, sinó de Déu” (Pastores dabo vobis, 4). D'aquí la importància de l'Eucaristia en la Vida del prevere, celebració joiosa per a ell personalment. “Hem nascut de l'Eucaristia. El que diem de tota l'Església, és a dir, que "d'Eucaristia vivit" (que viu de l'Eucaristia), com he volgut recordar en la recent Encíclica, podem afirmar-ho també del sacerdoci ministerial: aquest té el seu origen, viu, actua i dóna fruits "d'Eucaristia". No hi ha Eucaristia sense sacerdoci, com no existeix sacerdoci sense Eucaristia” (Sant Joan Pau II, “Do i misteri”, Madrid, 1996, 95). En la celebració de l'Eucaristia el prevere es comunica en plenitud: resa com Jesús parlava al Pare, escolta i proclama la Paraula de Déu, com Jesús ho faria; acull els germans com Jesús els acollia; els parla com Jesús els parlaria. Per això ens diu el Papa: “El ministeri ordenat, que mai pot reduir-se a l'aspecte funcional, doncs afecta a l'àmbit de l'“ésser”, faculta al prevere per actuar "in persona Christi" i culmina en el moment en què consagra el pa i el vi, repetint els gestos i les paraules de Jesús a l'Últim Sopar. Davant aquesta realitat extraordinària romanem atònits i atordits: amb quanta condescendència humil ha volgut Déu

unir-se a l'home/ Si estem commoguts davant el pessebre contemplant l'encarnació del Verb, què podem sentir davant l'altar, on Crist fa present en el temps el seu Sacrifici mitjançant les pobres mans del sacerdot? No queda sinó agenollar-se i adorar en silenci aquest gran misteri de fe” (Carta de Sant Joan Pau H als sacerdots. Dijous Sant de 2004). Donem gràcies a Déu per aquest ministeri-servei fonamental per a l'Eucaristia i l'Església.

La dolça i confortadora alegria d'evangelitzar. Per consegüent, un evangelitzador no hauria de tenir permanentment cara de funeral. Recobrem i augmentem el fervor, "la dolça i confortadora alegria d'evangelitzar, fins i tot quan cal sembrar entre llàgrimes.” (EG 10).

No ens deixem robar l'entusiasme missioner: “... Crida l'atenció que fins i tot els qui aparentment posseeixen sòlides conviccions doctrinals i espirituals solen caure en un estil de vida que els porta a aferrar-se a seguretats econòmiques, o espais de poder i glòria humana, en comptes de donar la vida pels altres en la missió. No ens deixem robar l'entusiasme missioner” (EG 80).

No ens deixem robar l'alegria evangelitzadora: “... Desil·lusionats amb la realitat, amb l'Església o amb si mateixos... Cridats a il·luminar i a comunicar vida, finalment es deixen captivar per coses que només generen foscor i cansament interior... Per això, em permeto insistir: no ens deixem robar l'alegria evangelitzadora” (EG 83).

No ens deixem robar l'esperança: “... En tot cas, allí som cridats a ser persones càntrics per donar a beure als altres. De vegades el càntic es converteix en una pesada creu, però va ser precisament en la creu on, traspassat, el Senyor se'ns va entregar com a font d'aigua viva. No ens deixem robar l'esperança.” (EG 86).

No ens deixem robar la comunitat: “... El que realment ens cura en comptes d'emmalaltir-nos és una fraternitat mística, contemplativa, que sap mirar la grandesa sagrada del proïsme, que sap descobrir Déu en cada ésser

humà, que sap tolerar les molèsties de la convivència, que sap obrir el cor a l'amor diví... També allí on son "un petit ramat", som cridats a viure com a comunitat que sigui sal de la terra i llum del món. No ens deixem robar la comunitat” (EG 92).

No ens deixem robar l'Evangelí: “... Aquesta mundanitat asfixiant es cura prenent gust a l'aire pur de l'Esperit Sant, que ens allibera d'estar centrats en nosaltres mateixos, amagats en una aparença religiosa buida de Déu. No ens deixem robar l'Evangelí!” (EG 97).

No ens deixem robar l'ideal de l'amor fratern: “... Demanem al Senyor que ens faci entendre la llei de l'amor... Quant de be' ens fa estimar-nos els uns als altres en contra de tot... No ens cansem de fer el bé! (Ga 6,9)... No ens deixem robar l'ideal de l'amor fratern” (EG 101).

No ens deixem robar la força missionera: “Els desafiaments hi són per superar-los. Siguem realistes, però sense perdre l'alegria, el coratge i l'entrega esperançada. No ens deixem robar la força missionera” (EG 109).

Verge i Mare Maria,
Mare de l'Evangelí vivent, '
font d'alegria per als petits,
prega per nosaltres.
Amén. Al·leluia.

Mn. Gerard Soler
gerardos@telefonica.net